ഒന്ന്

കിനാവ്

മാറുന്ന കാലത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമുദ്രകൾ സർഗാത്മക രചനകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. പ്രമേയസ്വീകരണത്തിലും ആഖ്യാനത്തിലും വരുന്ന പുതുമകൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. പുതിയ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാനുതകുന്ന വിധത്തിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ സർഗാത്മകാവിഷ്കാരങ്ങളും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകളും വികസിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. പുതിയ കാഴ്ചകൾ, അനുഭവങ്ങൾ, പ്രവണതകൾ, തിരിച്ചറിവുകൾ എന്നിവ ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ എഴുത്തുകാർ പുതിയ സങ്കേതങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നു. അനുവാചകരുടെ സംവേദനശീലത്തിലും ഇതിനനുസരിച്ച് നവീകരണങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. പുതിയ തലമുറയുടെ അഭിരുചികളെ ക്രിയാത്മകമായി അഭിസംബോധന ചെയ്യുകയും പുതുരചനാരീതികൾ പരിചയപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ഈ യൂണിറ്റിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ സങ്കൽപ്പങ്ങളാണ് പുതുതലമുറയിൽ രൂപപ്പെടേണ്ടത്. തിളക്കമാർന്ന സ്വപ്നലോകത്തെ സ്പർശിക്കാനുദ്യമിക്കുന്ന രചനകളാണ് ഈ യൂണിറ്റിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

Specimen

മറ്റു കടൽക്കാക്കകളെപ്പോലെ താണുപറന്ന്, ഇരതേടിപ്പിടിച്ച് ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ ആവുമായിരുന്നില്ല ജോനാഥന്. കൂടുതൽ ഉയരത്തിൽ പറക്കുന്നവനേ കൂടുതൽ ദൂരം കാണാനാവൂ എന്ന് അവൻ വിശ്വസിച്ചു. ഇരുളിനെ കീറിമുറിച്ച് ഉയർന്നുപറക്കാൻ അവൻ പരിശീലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇവനെ അങ്ങനെ വിട്ടാൽ പറ്റില്ല. കടൽക്കാക്കകളുടെ പാരമ്പര്യം, മാന്യത എല്ലാം ഇവൻ തകർക്കും. കൂട്ടത്തിലെ മുതിർന്നവർ അവനെ വിസ്തരിച്ചു:

"തീറ്റ തേടാൻ, ആവുന്നേടത്തോളം ജീവനോടെ ഇരിക്കാൻ ഈ ലോകത്തേക്ക് നമ്മെ വിട്ടിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അറിയില്ലല്ലോ ജോനാഥാ. ഇത്തിരിപ്പോന്ന ഈ ജീവിതത്തിൽ പിന്നെന്തിനാണ് നീ നമ്മുടെ മാനവും മര്യാദയും കളഞ്ഞുകുളിക്കുന്നത്?"

"ആയിരം കൊല്ലം മീന്തലകൾക്കു പിറകേ നാം പരക്കം പാഞ്ഞു. ഇനിയത് പോരാ. നമുക്ക് ജീവിക്കണം. തീർച്ചയായും നമുക്ക് ജീവിക്കേണ്ടതിനൊരു ന്യായമുണ്ട്. പഠിക്കേണ്ടതിന്, കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതിന്, സ്വതന്ത്രമാകേണ്ടതിന്. എനിക്കൊരവസരം തരൂ; ഞാൻ എന്താണ് നേടിയെടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നു കാണിക്കാം."

ജോനാഥൻ പറഞ്ഞു നിർത്തി. തന്റെ ജനം ഇരുളിനെ കീറിമുറിച്ച് ഉയർന്നു പറക്കുന്ന സ്വപ്നമായിരുന്നു അവന്റെ മനസ്സു നിറയെ.

(റിച്ചാർഡ് ബാക്കിന്റെ 'ജോനാഥൻ ലിവിങ്സ്റ്റൺ എന്ന കടൽക്കാക്ക' എന്ന കൃതിയിൽനിന്ന്)

- ജോനാഥൻ എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിൽ എന്തൊക്കെ ആശയങ്ങൾ ദർശിക്കാം? അവ എത്രമാത്രം പ്രചോദനാത്മകമാണ്? നിങ്ങളുടെ കണ്ടെത്തലുകൾ അവതരിപ്പിക്കൂ.

specimen

സന്ദർശനം

ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്

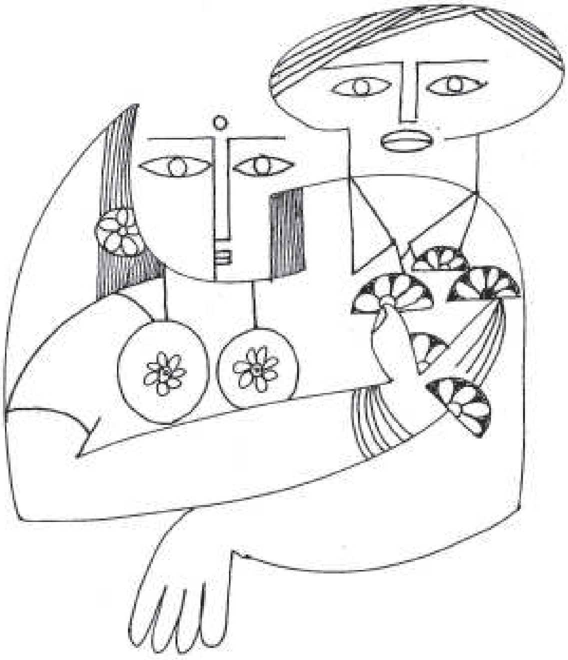

അധികനേരമായ് സന്ദർശകർക്കുള്ള
മുറിയിൽ മൗനം കുടിച്ചിരിക്കുന്നു നാം.

ജനലിനപ്പുറം ജീവിതം പോലെയി-
പ്പകൽ വെളിച്ചം പൊലിഞ്ഞു പോകുന്നതും,
ചിറകു പൂട്ടുവാൻ കൂട്ടിലേക്കോർമ്മതൻ
കിളികളൊക്കെ പറന്നു പോവുന്നതും,
ഒരു നിമിഷം മറന്നു, പരസ്പരം
മിഴികളിൽ നമ്മൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നുവോ?

മുറുകിയോ നെഞ്ചിടിപ്പിന്റെ താളവും,
നിറയെ സംഗീതമുള്ള നിശ്വാസവും.

പറയുവാനുണ്ടു പൊൻചെമ്പകം പൂത്ത
കരളു പണ്ടേ കരിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും,
കറപിടിച്ചൊരെൻ ചുണ്ടിൽ തുളുമ്പുവാൻ

കവിത പോലും വരണ്ടുപോയെങ്കിലും,
ചിറകു നീർത്തുവാനാവാതെ തൊണ്ടയിൽ
പിടയുകയാണൊരേകാന്തരോദനം.

സ്മരണതൻ ദൂരസാഗരം തേടിയെൻ
ഹൃദയരേഖകൾ നീളുന്നു പിന്നെയും.
കനകമൈലാഞ്ചിനീരിൽ തുടുത്ത നിൻ
വിരൽ തൊടുമ്പോൾക്കിനാവു ചുരന്നതും,
നെടിയ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണകാന്തങ്ങൾ തൻ
കിരണമേറ്റെന്റെ ചില്ലകൾ പൂത്തതും
മറവിയിൽ മാഞ്ഞുപോയ നിൻ കുങ്കുമ-
ത്തരി പുരണ്ട ചിദംബരസന്ധ്യകൾ.

മരണവേഗത്തിലോടുന്ന വണ്ടികൾ
നഗരവീഥികൾ, നിത്യപ്രയാണങ്ങൾ
മദിരയിൽ മനം മുങ്ങി മരിക്കുന്ന
നരകരാത്രികൾ, സത്രച്ചുമരുകൾ...

ചില നിമിഷത്തിലേകാകിയാം പ്രാണൻ
അലയുമാർത്തനായ് ഭൂതായനങ്ങളിൽ
ഇരുളിലപ്പോഴുദിക്കുന്നു നിൻ മുഖം
കരുണമാം ജനനാന്തരസാന്ത്വനം.

അരുതു ചൊല്ലുവാൻ നന്ദി, കരച്ചിലിൻ
അഴിമുഖം നമ്മൾ കാണാതിരിക്കുക.
സമയമാകുന്നു പോകുവാൻ, രാത്രിതൻ
നിഴലുകൾ നമ്മൾ പണ്ടേ പിരിഞ്ഞവർ

(അമാവാസി)

- പൊൻചെമ്പകം പൂത്തകരൾ, കനകമൈലാഞ്ചിനീരിൽ തുടുത്ത വിരൽ, കണ്ണിലെ കൃഷ്ണകാന്തം കൊണ്ടു പൂത്ത ചില്ലകൾ - കവിതയിലെ പ്രണയഭാവത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിൽ ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ എത്രത്തോളം സമർഥമായിട്ടുണ്ട്? വിശദീകരിക്കുക.
- കവിതയിലെ ചില പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.
  - മൗനം കുടിച്ചിരിക്കുന്നു
  - മിഴികളിൽ നമ്മൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നുവോ

Specimen

- തൊണ്ടയിൽ പിടയുകയാണൊരേകാന്തരോദനം

അതതു സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഈ പ്രയോഗങ്ങൾക്കു കൈവരുന്ന ധ്വനിതലങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുക.

പ്രണയത്തിന്റെ ഭൂതവർത്തമാനങ്ങളുടെ നിറഭേദങ്ങൾ ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട് എങ്ങനെയാണ് കവിതയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്?

“വേദന വേദന ലഹരിപിടിക്കും
വേദന ഞാനതിൽ മുഴുകട്ടെ,
മുഴുകട്ടെ, മമ ജീവനിൽ നിന്നൊരു
മുരളീമൃദുരവമൊഴുകട്ടെ”
(മനസ്വിനി – ചങ്ങമ്പുഴ)

“അരുതു ചൊല്ലുവാൻ നന്ദി, കരച്ചിലിൻ
അഴിമുഖം നമ്മൾ കാണാതിരിക്കുക”

പ്രണയഗാഥകൾ ഹൃദയസ്പർശികളാകുന്നത് അവയിൽ ദുഃഖത്തിന്റെ ആന്തരശ്രുതി ഉൾച്ചേരുന്നതുകൊണ്ടാണോ? കാഴ്ചപ്പാട് സമർഥിക്കുക.

പ്രണയതീരത്ത് സാന്ത്വനം കൊള്ളാൻ കൊതിക്കുമ്പോഴും അതിനാവാതെ പിടയുന്ന ഒരു വിഹ്വലമനസ്സിന്റെ യാത്രാരേഖയാണ് ‘സന്ദർശനം’ എന്ന കവിത. ഈ നിരീക്ഷണവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ‘സന്ദർശന’ത്തിന് ഒരു ആസ്വാദനം എഴുതുക.

- “എൻചുണ്ടിലൊട്ടിടയ്ക്കൂറിയ മാധുരി
  നിൻ ചുണ്ടിനുള്ളതോ ലിപ്സ്റ്റിക്കിനുള്ളതോ?”
  (‘മദിരാശിയിലെ സായാഹ്നം’ -എൻ.വി. കൃഷ്ണവാര്യർ)
- “പ്രേമമൊരുമിനീരായ്ക്കാണുവോർ
  കായിൻ പേരിൽ പൂ മതിക്കുവോർ
  ഒന്നും പുണ്യമായെണ്ണീടാത്തോർ”
  (വൈലോപ്പിള്ളി – യുഗപരിവർത്തനം)
- “പ്രേമമേ നിൻപേരുകേട്ടാൽ പേടിയാം വഴിപിഴച്ച
  കാമകിങ്കരന്മാർ ചെയ്യും കടുംകൈകളാൽ”
  (കുമാരനാശാൻ – കരുണ)

പ്രണയത്തെ കവികൾ എങ്ങനെയൊക്കെയാണ് സങ്കൽപ്പിക്കുന്നത്? ‘സന്ദർശന’ത്തിലെ പ്രണയസങ്കൽപ്പവുമായി ചേർത്തുവച്ച് പരിശോധിക്കൂ.

Specimen

ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്

കെ.ആർ. മീര

തുരുമ്പുപിടിച്ച വിജാഗിരികൾ ഇളകുന്നതുപോലെയായിരുന്നു അവരുടെ ശബ്ദം. ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ കഴുത്തിൽ വയലറ്റ് നിറമുള്ള ഒരു ഞരമ്പ് വെല്ലുവിളിപോലെ എഴുന്നുനിന്നു. കണ്ണട അൽപ്പമൊന്നു നേരെയാക്കി പ്രത്യേകിച്ചു മുഖവുരയൊന്നുമില്ലാതെ വൃദ്ധ ചോദിച്ചു:

"കുട്ടി എഴുതുമോ?"

പെൺകുട്ടി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അവൾ വെറുതെ അവരെ നോക്കുക മാത്രം ചെയ്തു. ഇടയ്ക്ക് യാദൃച്ഛികമായി നോട്ടം വൃദ്ധയുടെ തലയിൽ വീണു. തലയോട്ടി പാതിയും പുറത്തു കാണാം. എങ്കിലും

അങ്ങിങ്ങ് ചില കറുത്ത മുടിനാരുകൾ ഇപ്പോഴും ബാക്കിയുണ്ട്.

“വള്ളത്തോളു വന്ന ഒരു സമ്മേളനമുണ്ടായിരുന്നു.... സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടണേനു മുമ്പ്....” വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

‘സ്വാതന്ത്ര്യം’ എന്ന വാക്ക് ഉച്ചരിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ വയ്പുപല്ലു സെറ്റ് ദയനീയതയോടെ പുറത്തേക്കുന്തിവന്നു.

അസ്വസ്ഥത മറയ്ക്കാനെന്നതുപോലെ അവൾ തന്റെ ചുരിദാറിന്റെ ഇളംനീലഷോളിന്റെ തൊങ്ങലുകൾ വിരലുകളിൽ ചുറ്റിമുറുക്കുകയും അഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

“അന്നൊക്കെ സ്വാതന്ത്ര്യംന്നു വച്ചാൽ എന്താ, എല്ലാർക്കും ഭ്രാന്തല്ലേ? നൈലോണും നൈലക്സുമൊക്കെ എല്ലാരും കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു.... ഖദറേ ഉടുക്കൂ. എനിക്ക് കറുത്ത കരയുള്ള ഒരു സാരിയുണ്ടായിരുന്നു.... അന്നു സാരിയുടുക്കണതുപോലും വല്യ ഫാഷനല്ലേ....”

പെൺകുട്ടി മുറിയിലെ പുസ്തകഷെൽഫിലേക്കു നോട്ടം മാറ്റി.

ഷെൽഫിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ പഴയ ചില ഫോട്ടോകൾ ഫ്രെയിം ചെയ്തുവച്ചിരുന്നു. ആരോ ആരെയോ മാലയിട്ടു സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു ബ്ലാക്ക് ആൻഡ് വൈറ്റ് ചിത്രം കൂട്ടത്തിൽ മേധാവിത്വ ഭാവത്തോടെ തലയെടുത്തുനിന്നു. ബാക്കിയൊക്കെ പാറ്റ കരണ്ടതും വെള്ളമൊലിച്ച കറവീണതുമായ കുടുംബ ഫോട്ടോകളാണെന്നു തോന്നി. രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും തട്ടുകളിൽ കുറേ നോട്ട്ബുക്കുകൾ മാത്രം.

പെൺകുട്ടി ഓർക്കാതെ വീണ്ടും വൃദ്ധയെ നോക്കി.

“വല്യമ്മാമ പറഞ്ഞിട്ടു ഞാനൊരു കവിതയെഴുതി. സമ്മേളനത്തില് വായിച്ചു.... അൽപ്പരാമെങ്ങടെ തുച്ഛവാടികളിലും കല്പനാ സൂനങ്ങൾ തൻ സൗരഭ്യം....”

‘സൗരഭ്യം’ എന്ന പദം ഉച്ചരിച്ചപ്പോഴും വൃദ്ധയുടെ പല്ലുസെറ്റുകൾ പുറത്തേക്കുന്തി.

കവിത ഈണത്തിൽ പാടാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അവരുടെ ഇടറിയ ഒച്ച വല്ലാതെ നേർത്തു തൊണ്ടയിലാരോ പിടിച്ചു മുറുക്കിയതു പോലെ ഒരു ഞരക്കമായിത്തീർന്നു.

“മഹാകവി...” വൃദ്ധ വള്ളത്തോളിനെ മുന്നിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടെ കരംകൂപ്പി.

Specimen

"അദ്ദേഹം എന്നെ അടുത്തുവിളിച്ച് രണ്ടു കൈയും ഈ തലയിൽവച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചു: സരസ്വതി! സാക്ഷാൽ സരസ്വതി തന്നെ...."

വൃദ്ധ വള്ളത്തോളിന്റെ കരങ്ങൾ പതിഞ്ഞ സ്വന്തം തലയിൽ അരുമയായി തഴുകി. നരച്ച മുടികൾക്കു താഴെ വേറെയും കറുത്ത മുടിയിഴകൾ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്ന് പെൺകുട്ടി ഈർഷ്യയോടെ കണ്ടെത്തി.

എപ്പോഴോ കത്തിത്തീർന്ന ഒരു ചന്ദനത്തിരിയുടെ ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു മുറിയിൽ. ജനാലയിലൂടെ ഒരു ചുടുകാറ്റ് ഭ്രാന്തെടുത്തു കടന്നുവന്ന് മുറിയിൽ കോലാഹലമുയർത്തി. മങ്ങിയ വിരിയിട്ട മേശമേൽ ഇരുന്ന ചെറിയ സ്റ്റീൽ ഫ്ളാസ്ക് ചെറുതായി വിറച്ചു. അരികിൽ ഇരുന്ന ഔൺസ് ഗ്ലാസ് മറിഞ്ഞുവീണുരുണ്ടു. അപ്പോൾ ഏതോ ഒരു ഔഷധത്തിന്റെയും ഗന്ധമുയർന്നു.

ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും പലതരം ഗന്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഈ മുറി അവൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ വീട്ടിലെ ഏറ്റവും വായുസഞ്ചാരമുള്ള മുറി ഇതാണെന്ന് പെൺകുട്ടി വിചാരിച്ചു.

"അന്ന് എനിക്കു വെറും ഒമ്പതു വയസ്സ്..........." വൃദ്ധ പറയുകയായിരുന്നു: "പക്ഷേ, ഇപ്പഴത്തെ പെങ്കുട്ട്യോളുടെ മാതിരിയല്ല.... കണ്ടാൽ പത്തുപതിനാറു വയസ്സിന്റെ വളർച്ചയുണ്ട്. അന്ന് ആ സമ്മേളനത്തിൽവച്ച് എന്നെ കണ്ടിട്ടാണ് ഇവിടത്തെയാൾ...."

പറഞ്ഞുവന്നത് പെട്ടെന്ന് അവർ അവസാനിപ്പിച്ചു. പിന്നെ നേര്യതിന്റെ തുമ്പിൽനിന്ന് എഴുന്നുനിന്ന ഒരു വെള്ളനൂൽ ശ്രദ്ധാപൂർവം പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞു.

നേർത്ത ചുവന്നകരയൻ മുണ്ടും നേര്യതുമാണ് അവർ ധരിച്ചിരുന്നത്. വെള്ള ബ്ലൗസ് പഴക്കംകൊണ്ടാകാം, അങ്ങിങ്ങു പൊടിഞ്ഞിരുന്നു.

വൃദ്ധ അസ്വസ്ഥയായിട്ടെന്നപോലെ എഴുന്നേറ്റു. അവർ പ്രാഞ്ചി പ്രാഞ്ചി മുറിയുടെ മൂലയിലുള്ള ഷെൽഫിന്റെ അടുത്തേക്കാണു നീങ്ങിയത്.

ഷെൽഫിനരികിലെ കസേരയിലിരുന്ന് വൃദ്ധ ബുക്കുകൾ ഓരോന്നും എടുത്തു ശ്രദ്ധാപൂർവം മറിച്ചുനോക്കി.

ആ കസേര അവിടെ സ്ഥിരമായി ഇട്ടിരിക്കുകയാണെന്നും അവർ അവിടെ സ്ഥിരമായി ഇരുന്നു പുസ്തകങ്ങൾ എടുക്കാറുണ്ടെന്നും പെൺകുട്ടിക്കു തോന്നി.

Specimen

“ഇതല്ല.... ചോന്ന ചട്ടയുള്ള ബുക്കാ....”

ഒരു ബുക്കെടുത്തു നിവർത്തിയിട്ട് വൃദ്ധ ആവേശത്തോടെ പറഞ്ഞു.

പെൺകുട്ടി ഒന്നു ഞെട്ടി.

വൃദ്ധ പിന്നെയും പുസ്തകം ഇളക്കിയപ്പോൾ പറന്നുപൊങ്ങിയ പൊടിയടിച്ചു പെൺകുട്ടിക്കു തുമ്മൽ വന്നു.

വൃദ്ധ തീരെ സഹതാപമില്ലാതെയാണ് അപ്പോൾ അവളെ നോക്കിയത്.

“എനിക്കുമുണ്ടായിരുന്നു ഇടയ്ക്ക്....” അവർ മറ്റൊരു ബുക്കെടുത്തു നിവർത്തു.

“അതല്ലേ ആ ബുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടത്? തുമ്മലുകാരണം പഴയ പത്രക്കടലാസും കുട്ട്യോളുടെ പുസ്തകോമൊക്കെ അടുക്കിവയ്ക്കാൻ മടിയായി. അതിന്റേടേല്.... ഈ ബുക്ക് എവിടെയോ എങ്ങനെയോ... ഇവിടുള്ളോളിന് പഴയ കടലാസ് കാണണതേ അരിശമായിരുന്നു. എല്ലാം അടുക്കിവയ്ക്കണം.... മുറീല് ഒരിടത്തും പൊടിയും കടലാസും ഒന്നും കാണരുത്. എപ്പഴും

അടിച്ചുവാരിയിടണം.” അവരുടെ നിശ്വാസം നിന്നു വിറച്ചു: “വയസ്സുകാലത്ത് ഇങ്ങനെയൊരാവശ്യം ണ്ടാവുംന്ന് ആരു കണ്ടു!”

അതു പെൺകുട്ടിയുടെ ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ കൊണ്ടു. ശരിയാണ്, ആരു കാണുന്നു....

അവർ ആ ബുക്കും മടക്കിവച്ച് അടുത്തത് എടുത്തു.

“ആദ്യത്തെ കഥ എഴുതണ സമയത്ത് ഇവിടുള്ളാള് ജയിലിലാ....”

കഥ എന്ന പദം ഉച്ചരിച്ചപ്പോഴും വൃദ്ധയുടെ വയ്പുപല്ലുകൾ ബീഭത്സമായി ഇളകി.

പെൺകുട്ടി അസഹ്യതയോടെ എഴുന്നേറ്റ് ജനാലയ്ക്കരികിലേക്കു ചെന്നു. വീണ്ടും വീശിയടിച്ച കാറ്റിൽ മുഖത്തേക്കു പാറിവീണ മുടിയിഴകൾ ഒതുക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ, രാവിലെ സീമന്തരേഖയിലിട്ട സിന്ദൂരം വിയർപ്പിൽ കുതിർന്ന് വിരലിലൊട്ടി. ഒരുതുള്ളി രക്തംപോലെ അതു വിരൽത്തുമ്പിൽ ഒരുനിമിഷം തങ്ങി. പിന്നെ മെല്ലെ താഴേക്കു വീണു മരിച്ചു.

വൃദ്ധ അടുത്ത ബുക്കെടുത്തു നിവർത്തുകയായിരുന്നു.

“രാമൻകുട്ട്യടെ പഴയ നോട്ട്ബുക്ക്. ഇവിടുത്തെ അമ്മ കാണാതെ രാത്രീല്, ദാ ഈ മുറീടെ മൂലേല് വിളക്കു കത്തിച്ച് വച്ചിരുന്ന്

Specimen

എഴുത്യ കഥ. ഇവിടുത്തെ അമ്മയ്ക്ക് എഴുതണതും വായിക്കണതും കണ്ടാൽ കലിയിളകും. അതുകൊണ്ടു തറവാട്ടിലേക്ക് എന്താ പ്രയോജനംന്ന് അമ്മ ചോയ്ക്കും."

അവർ ബുക്കിലെ പേജുകൾ സാവകാശം മറിച്ചു.

"സമ്മേളനത്തിനു കവിത വായിച്ച പെങ്കുട്ട്യേ ഇഷ്ടപ്പെട്ടൂന്ന് പറഞ്ഞതിന് ഇവിടെ വലിയ പുകിലായിരുന്നൂത്രേ.... ശര്യല്ലേ? എന്തിനാ പാട്ടും കഥേം? അമ്മ പറേണതുപോലെ, പെണ്ണായാൽ ചോറും കറീം വയ്ക്കണം, പെറണം...."

അവർ പേജുകൾ പതുക്കെ മറിച്ചു.

"രാമൻകുട്ടിക്ക് പേരിട്ടത് ഇവിടുത്തെയാളാ. അവൻ രാമനെപ്പോലെ വളരട്ടെന്നു പറഞ്ഞു. അന്ന് രവീന്ദ്രനാഥ് എന്ന പേരായിരുന്നു എനിക്കിഷ്ടം. പിന്നെ ഞാനോർത്തു, ഇവിടുത്തെയാളുടെ ഇഷ്ടംപോലാവട്ടെ. എന്തിനാ വെറുതെ ഒരു കലശൽ? രവീന്ദ്രനാഥ് എന്നു വിളിച്ചാലും രാമൻകുട്ടീന്നു വിളിച്ചാലും മോൻ എന്റെ മോനല്ലേ. അതോണ്ട് ശ്രീക്കുട്ടിക്കു ഞാൻ പേരൊന്നും വിചാരിച്ചില്ല. ശ്രീകുമാരീന്നാ അദ്ദേഹം പേരിട്ടത്.... രാമൻകുട്ട്യോടു ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു, നിനക്കു കുട്ട്യോളുണ്ടാവുമ്പോൾ ആണെങ്കിൽ രവീന്ദ്രനാഥ്ന്ന് ഇടണം. പെണ്ണെങ്കിൽ മൃണാളിനീന്ന്. ടാഗോറിന്റെ പേരല്ലേ രവീന്ദ്രനാഥ്. ടാഗോറിന്റെ ഭാര്യയുടെ പേരാണ് മൃണാളിനി...."

മൃണാളിനി എന്ന പേര് ഉച്ചരിക്കാൻ നേരമായപ്പോൾ പെൺകുട്ടി വേഗം പുറത്തേക്കു നോക്കി.

എങ്കിലും പെൺകുട്ടിക്ക് വൃദ്ധയോട് ഒരടുപ്പം തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

"ആദ്യത്തെ കഥ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനുവേണ്ടി ജയിലിൽ പോകുന്ന സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചായിരുന്നു."

സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന പദം വന്നപ്പോൾ പെൺകുട്ടി ചുണ്ടുകൾ പൂട്ടി രഹസ്യമായി സ്വന്തം പല്ലുകൾ നാവുകൊണ്ടു തടവി. എങ്ങാനും ഇളകുന്നുണ്ടോ?

വൃദ്ധ മറ്റൊരു നോട്ട്ബുക്കെടുത്തു നിവർത്തി.

"അത് ഇവിടുള്ളാളെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കാൻവേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചു വച്ചു.... പക്ഷേ, ജയിലീന്നു വന്നു കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞ്, ഞാൻ ഒരു കഥയെഴുതീട്ട്ണ്ട് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോ...."

Specimen

പെൺകുട്ടി ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കി.

വൃദ്ധയുടെ മുഖം മങ്ങിയിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് അവർ ആ ബുക്ക് തിരികെ വച്ച് മറ്റൊന്ന് എടുത്തു.

“ങ്ഹാ, ഇതുപോലെയുള്ള ഒരു ബുക്കായിരുന്നു.... ദാ ഇങ്ങനത്തന്നെ നീലവരയുള്ള ബുക്ക്.... അതില് മുകളില് ഞാൻ ഓം എന്നെഴുതീട്ടാണ് എഴുതിത്തുടങ്ങ്യത്. രണ്ടാമത്തെ കഥയ്ക്ക് മേലെ ശ്രീരാമജയം എന്നെഴുതി. രണ്ടാമത്തെ കഥയെഴുതുമ്പോൾ ഇവിടുത്തെയാൾ ഡൽഹീലാ.... എം.പിയായിട്ട്....”

അവർ ബുക്ക് മടക്കി ഷെൽഫിൽ വച്ചു.

“ഡൽഹി കാണാൻ വല്ലാത്ത കൊതി്യായിരുന്നു എനിക്ക്. പക്ഷേ, എന്നെ കൊണ്ടോയില്ല.... പിന്ന്യാവാം പിന്ന്യാവാം എന്നു പറഞ്ഞു കാലം പോയി.... ഒരു വല്യൊഴിവിന് കുട്ട്യോളേം അമ്മേംകൊണ്ട് ഡൽഹി കാണിക്കാൻ പോയി. ഞാനുംകൂടിപ്പോയാൽ പശുക്കളെ ആരു നോക്കും, അച്ഛന്റെ അസ്ഥിത്തറേല് ആരു തിരി കൊളുത്തും എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചു, ഇവിടുത്തെ അമ്മ.... ഏതായാലും എന്റെ പോക്കു നടന്നില്ല.”

വൃദ്ധ അപകടംപിടിച്ച രഹസ്യം പറയുന്നതുപോലെ പെൺ കുട്ടിക്കു നേരെ അൽപ്പമൊന്ന് ആഞ്ഞിരുന്നു.

“അന്നെഴുതീതാണു രണ്ടാമത്തെ കഥ....”

ഇപ്പോൾ പെൺകുട്ടിക്കു വൃദ്ധയോട് കൂടുതൽ താൽപ്പര്യം തോന്നി.

“എന്തായിരുന്നു അത്?” പെൺകുട്ടി ചോദിച്ചു.

“ഒരു സാഹിത്യകാരി.... അവള് കഥയെഴുതി ആണുങ്ങളുടെ കള്ളപ്പേരില് പത്രമാസികകൾക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ഒടുവിൽ അവളുടെ ഒരു കഥയ്ക്ക് സമ്മാനം കിട്ടിയപ്പോൾ ആളുകള് അന്വേഷിച്ചുപിടിച്ച് അവളുടെ വീട്ടിലെത്തുന്നു.... വിവരമറിഞ്ഞ പ്പോൾ അവളുടെ ഭർത്താവ് പറഞ്ഞു: ഓ അതു ഞാനെഴുതിയതു തന്നെ...”

വൃദ്ധ കൃത്രിമമായ കൊച്ചരിപ്പല്ലുകൾ കാട്ടി ചിരിച്ചു: “ഓരോരോ മോഹങ്ങള്.”

അവർ ബുക്ക് തിരിച്ചുവച്ച് മറ്റൊന്നെടുത്തപ്പോൾ പെൺകുട്ടിക്ക് ബാക്കി കഥ അറിയാൻ താൽപ്പര്യം തോന്നി. അവൾ ജനാലയഴികളിൽ ചാരി വൃദ്ധയ്ക്കു നേരെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

Specimen

"മൂന്നാമത്തെ കഥയോ?" അവൾ ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധ മറ്റൊരു നോട്ട്ബുക്ക് എടുക്കാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു.

അപ്പോൾ പത്മാക്ഷി പാത്രങ്ങളുമായി വാതിൽ കടന്നുവന്നു.

"വല്യമ്മേ.... ഓ.... തുടങ്ങിയോ പരീക്ഷയ്ക്കു പടിക്കാൻ?" പത്മാക്ഷി പരിഹാസം കലർന്ന സ്വരത്തിൽ ഒച്ചവച്ചു.

"എത്ര നാളായിട്ടു പടിക്കുന്നതാ? ഇതെന്നാ ഒന്നു തീരുന്നത്?" അവർ പെൺകുട്ടിയെ നോക്കി ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയോടെന്നതു പോലെ കണ്ണുകളടച്ചു കാട്ടിയിട്ട് പാത്രങ്ങൾ മേശപ്പുറത്തു നിരത്തിവച്ചു.

ഒരു ചെറിയ ചരുവത്തിൽ കഞ്ഞി. അതൊഴിച്ചു കുടിക്കാൻ വക്കുകൾ ഉരുണ്ട പരന്ന സ്റ്റീൽപാത്രം. ഒരു ചെറിയ പാത്രത്തിൽ രണ്ടു പപ്പടം.

"വല്യമ്മേ, ഒന്നും കഴിക്കണ്ടായോ? കഞ്ഞീം കുടിച്ചിട്ട് ഉച്ചക്കലത്തെ മരുന്നും കഴിച്ചിട്ടു കേറിയൊന്നു കിടന്നൊറങ്ങിക്കേ.... എണീറ്റിട്ടു ദേഹം തുടച്ചു തരാം...."

"ഒച്ചയെടുക്കാതെ പെണ്ണേ...." വൃദ്ധ സൗമ്യതയോടെ ശാസിച്ചു: "എനിക്കു കേൾക്കാം."

"ഓ, എനിക്കിരിക്കട്ടെ കുറ്റം." പത്മാക്ഷിയുടെ മുഖത്തെ തടിച്ച പേശികൾ നിന്ദയോടെ ചലിച്ചു. അവർ പെൺകുട്ടിയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

"മോളെന്താ കല്യാണത്തിനു പോകാഞ്ഞത്?" അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തും പോലെ ചോദിച്ചു: "ശ്രീമോൻ കൊറേ നിർബന്ധിച്ചതല്ലിയോ? പുതുപ്പെണ്ണിനെ കാണാൻ എല്ലാർക്കും ആശ കാണത്തില്ലിയോ?"

പെൺകുട്ടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. വൃദ്ധ വെറുതെ ചിരിച്ചു.

പെൺകുട്ടിക്കു ബാക്കി കഥ അറിയാൻ താൽപ്പര്യം തോന്നി. വൃദ്ധ പക്ഷേ, നിശ്ശബ്ദയായിരുന്നു.

പത്മാക്ഷി പകർന്നുവച്ച കഞ്ഞി അവർ കഴിച്ചു. പിന്നെ വാഷ് ബേസിനരികിലേക്കു നടന്നു.

പല്ലുസെറ്റ് ഊരിക്കഴുകി വാഷ്ബേസിന് അരികിൽവച്ച കുപ്പിഗ്ലാസിലെ വെള്ളത്തിലിട്ട്, സ്റ്റാൻഡിലിട്ട ടവ്വലിൽ കൈയും മുഖവും തുടച്ചിട്ട് അവർ മെല്ലെ നടന്നു വന്നു.

പത്മാക്ഷി മേശമേലിരുന്ന കുപ്പിയിൽനിന്ന് ഒരു ഗുളികയും ഗ്ലാസിൽ വെള്ളവും പകർന്നെടുത്തു നീട്ടിയത് അവർ വാങ്ങി.

Specimen

ചുളിഞ്ഞ തൊണ്ടയിലൂടെ ഗുളികയും വെള്ളവും പ്രയാസപ്പെട്ട് ഇറങ്ങുന്നത് പെൺകുട്ടിക്കു കാണാമായിരുന്നു. ഗുളിക വയലറ്റ് നിറമുള്ള ആ വലിയ ഞരമ്പിനോട് തെല്ലുനേരം മൽപ്പിടിത്തം നടത്തി. പിന്നെ മെല്ലെ അപ്രത്യക്ഷമായി. അപ്പോൾ വൃദ്ധ മെല്ലെ കട്ടിലിലേക്കു ചരിഞ്ഞു.

കഥയുടെ ബാക്കി അറിയാൻ പെൺകുട്ടിക്ക് ആകാംക്ഷ വർധിക്കുകയായിരുന്നു.

"പുള്ളിക്കാരിയുടെ പഴയൊരു ബുക്കൊണ്ടാരുന്നു. ഓർമ്മ പോയേപ്പിന്നെ അതു തപ്പി നടക്കുവാ" -പത്മാക്ഷി രഹസ്യമായി പറഞ്ഞു.

"മച്ചിന്റെ മോളിലും നെലവറേലും ഒക്കെ കേറിത്തപ്പും.... ഒടുവിൽ സഹികെട്ട് ഇവിടെ രാധേച്ചി ശ്രീമോന്റെയും മീനുമോളുടെയും പഴയ കുറേ ബുക്കെടുത്തു വച്ചു കൊടുത്തു.... അതുകൊണ്ട് ആശ്വാസമായി.... അതോരോന്നും എടുത്തു മറിച്ചുനോക്കി ഇരുന്നോളും...."

പെൺകുട്ടി ഒന്നു നെടുവീർപ്പിട്ടുപോയി.

"മോളു പോരെ. ഇനീപ്പം വല്യമ്മ ഒറങ്ങിക്കോളും. വൈകിട്ട് അഞ്ചുവരെ ഈക്കെടപ്പാ."

അവർ പാത്രങ്ങളെടുത്ത് അടുക്കി പുറത്തേക്കു പോയപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ പെൺകുട്ടി നിന്നു.

"മൂന്നാമത്തെ കഥ....?" പെൺകുട്ടി സ്വയമറിയാതെ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധ അടഞ്ഞുതുടങ്ങിയ കണ്ണുകൾ വലിച്ചു തുറന്ന് മുറിയിൽ അവളുടെ സ്ഥാനം പ്രയാസപ്പെട്ടു നിർണയിച്ചു. പിന്നെ ഒരു ക്രൂരമായ ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

"ദുർമ്മരണം."

പെൺകുട്ടിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

"കുരുക്കിടുമ്പോൾ കഴുത്തിൽ ദാ, ഈ ഞരമ്പിൽ വീഴണം...." അവർ കഴുത്തിലെ വയലറ്റ് ഞരമ്പിൽ തൊട്ടു: "അതാരറിഞ്ഞു....!"

പെൺകുട്ടിക്ക് ഭയംപോലെയൊരു വികാരംകൊണ്ടു ശരീരം കോരിത്തരിച്ചു.

"ഞരമ്പു തെറ്റരുത്...." അവർ കണ്ണുകളടച്ചുകൊണ്ട് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു: "തെറ്റിയാൽ ഓർമ്മ പോകും."

Specimen

വൃദ്ധ പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

രാത്രി ഏറെ വൈകി ശ്രീജിത്ത് തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ പെൺകുട്ടി കണ്ണാടിക്കു മുന്നിൽ കഴുത്തുനീട്ടി നിന്ന് എന്തോ പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു.

''എന്താ നോക്കുന്നത്?'' അർഹിക്കുന്ന ആദരം കിട്ടാത്ത യജമാനന്റെ ഈർഷ്യയോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

"ഒരു ഞരമ്പ്." അവൾ വേവലാതിയോടെ പറഞ്ഞു: "ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്."

(ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്)

- "പിന്ന്യാവാം പിന്ന്യാവാം എന്നു പറഞ്ഞു കാലം പോയി... ഒരു വല്യൊഴിവിന് കുട്ട്യോളെയും അമ്മേം കൊണ്ട് ഡൽഹി കാണിക്കാൻ പോയി. ഞാനുംകൂടിപ്പോയാൽ പശുക്കളെ ആരു നോക്കും, അച്ഛന്റെ അസ്ഥിത്തറേല് ആരു തിരി കൊളുത്തും എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചു, ഇവിടത്തെ അമ്മ... ഏതായാലും എന്റെ പോക്കു നടന്നില്ല."

- ''അപ്പോൾ, രാവിലെ സീമന്തരേഖയിലിട്ട സിന്ദൂരം വിയർപ്പിൽ കുതിർന്ന് വിരലിലൊട്ടി, ഒരുതുള്ളി രക്തം പോലെ അതു വിരൽത്തുമ്പിൽ ഒരുനിമിഷം തങ്ങി. പിന്നെ മെല്ലെ താഴേക്ക് വീണു മരിച്ചു."

- "എന്താ നോക്കുന്നത്?" അർഹിക്കുന്ന ആദരം കിട്ടാത്ത യജമാനന്റെ ഈർഷ്യയോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു."

വ്യത്യസ്ത തലമുറകളിലെ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളാണ് ഇവ. കുടുംബത്തിനകത്തെ അധികാരഘടന, സ്ത്രീകളുടെ പദവി എന്നിവ സംബന്ധിക്കുന്ന എന്തൊക്കെ ആശയങ്ങളാണ് കഥാസന്ദർഭങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു വരുന്നത്? ചർച്ചചെയ്യുക.

- "നരച്ച മുടികൾക്കു താഴെ വേറെയും കറുത്ത മുടിയിഴകൾ ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നു പെൺകുട്ടി ഈർഷ്യയോടെ കണ്ടെത്തി."

Specimen

- "കഥയുടെ ബാക്കി അറിയാൻ പെൺകുട്ടിക്ക് ആകാംക്ഷ വർധിക്കുകയായിരുന്നു."

കഥയുടെ തുടക്കത്തിൽ പെൺകുട്ടിക്കുണ്ടായിരുന്ന 'ഈർഷ്യ' കഥാന്ത്യത്തിൽ 'ആകാംക്ഷ'യായി രൂപപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. എന്തുകൊണ്ടാവും ഇങ്ങനെയൊരു ഭാവമാറ്റം പെൺകുട്ടിക്കുണ്ടായത്?

"ഞരമ്പു തെറ്ററുത്" - അവർ കണ്ണുകളടച്ചുകൊണ്ട് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. "തെറ്റിയാൽ ഓർമ്മ പോകും" - 'ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്' എന്ന ശീർഷകം ഈ സന്ദർഭത്തിന്റെ വിശദീകരണമാണോ? അഭിപ്രായങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുക.

സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന സങ്കൽപ്പത്തിന് ഈ കഥയിൽ വ്യത്യസ്തമായ മാനങ്ങളുണ്ട്.

- ദേശത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം
- സ്ത്രീയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം
- ആവിഷ്കാരസ്വാതന്ത്ര്യം
-

ഈ ആശയങ്ങൾ കഥയിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെയെന്നതിനെക്കുറിച്ച് ചർച്ച സംഘടിപ്പിക്കുക.

ഓർമ്മയുടെ സമ്പന്നമായ ഒരു ഭൂതകാലം വൃദ്ധയ്ക്കുണ്ട്. പുതുതലമുറയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ കഥയിലെ പെൺകുട്ടിക്കോ? കഥയിലെ സൂചനകൾ വികസിപ്പിച്ച് 'പെൺകുട്ടി' എന്ന കഥാപാത്രത്തെക്കുറിച്ച് കുറിപ്പ് തയാറാക്കുക.

Specimen

വേരുകൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവർ

എൻ.എ. നസീർ

നെഞ്ചോട് അണച്ചു പിടിക്കുന്നപോലെ ആയിരിക്കാം ഭൂമി ഓരോ വൃക്ഷത്തെയും തന്നിലേക്കു ചേർത്തുവച്ചിരിക്കുന്നത്. വേരുകളൊക്കെയും നാം കൊത്തിയകറ്റുമ്പോഴും ഭൂമി തുരന്ന് അവ പുറത്തിടുമ്പോഴും വീഴുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പ് ആ വൃക്ഷത്തിന് ദയനീയമായ ഒരു നിൽപ്പുണ്ട്; ഏതാനും നിമിഷത്തേക്കുമാത്രം, തന്റെ ചുറ്റിനും തന്നോടൊപ്പം വളർന്നുവന്ന കൂട്ടുകാരെയെല്ലാം അവസാനമായി ഒരു നോക്കു കാണുന്നതിന്. പിന്നീട്, ഒടുവിലെ വേരും അറ്റ് ആർത്തലച്ച് അത് മണ്ണിലേക്കു പതിക്കുന്നു.

മഴക്കാടിന്റെ അടിത്തട്ടിലുടനീളം വേരുകളായിരുന്നു. അവയെ പുതഞ്ഞ് കറുത്ത മണ്ണും. മുകളിൽ അഴുകി കുഴമ്പുരൂപത്തിലായ മരിച്ച ഇലകൾ. അതിനു മുകളിൽ പഴകിയ ഇലകളുടെയും പൊടിഞ്ഞ ഇലകളുടെയും അടുക്ക്. വീണ്ടും മുകളിൽ പൊടിഞ്ഞു ദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇലകൾ. ഏറ്റവും മുകളിൽ പൊഴിഞ്ഞു വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇലകൾ. ഈ ഇലയടരുകളെല്ലാം തന്നെ അങ്ങു താഴെയുള്ള വേരുകൾ തേടി ചെല്ലുകയാണ്; വേരുകളിലൂടെ വീണ്ടും വൃക്ഷത്തിലെത്തി പുനർജനിക്കാൻ.

വയനാട്ടിലെ കുറുവദ്വീപുകളിൽ മത്സരത്തോടെ പുഴയെ തേടി ചെല്ലുന്ന വേരുകളെ എവിടെയും കാണാം. അവ പുഴയോരമാകെ കൈയടക്കിയിരുന്നു. ഇവ ദ്വീപുകളെ തെല്ലെങ്കിലും ദൃഢപ്പെടുത്താതിരിക്കില്ല. നല്ല ബലിഷ്ഠമായ വേരുകളും കല്ലുകളുമൊക്കെക്കൂടി പുഴയുടെ ശക്തമായ ഒഴുക്കിനെ പ്രതിരോധിക്കുകയാണ്. വേരുകളിലൂടെ വഴുക്കാതെ വേണം പുഴയിലേക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ. മഴയുടെ നനവും പുഴയുടെ കുളിരും വേരുകളിലൂടെ തൊട്ടറിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

വേരുകൾക്കരികിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ വൃക്ഷത്തിൽനിന്ന് പുഴയ്ക്കരികിലേക്ക് ഇറങ്ങിവരുന്ന വേരുകളെ നോക്കി. ചിലപ്പോൾ കാട് ചുറ്റിവരുന്ന പുഴയുടെ കഥകൾ വേരുകൾ വഴി വൃക്ഷങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ടാകാം. അതോ വൃക്ഷങ്ങളുടെ കഥകൾ പുഴയ്ക്കു കേൾക്കുവാനോ? ജലാശയങ്ങളും വേരുകളും തമ്മിൽ എന്തൊക്കെ സന്ദേശങ്ങൾ കൈമാറുന്നുണ്ടാകാം?

വലിയ ചീനിവൃക്ഷങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ, ചെമ്പന്റെയും കുമാരന്റെയും കൂടെ തേൻ നോക്കാൻ ഷോളയാർ കാടുകളിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടന്നതും ഓർമ്മയിലുണരും. അടിച്ചിൽതൊട്ടി മുതുവക്കുടിയിൽനിന്നു ഞങ്ങളന്ന് കാടിന്റെ ഏറെ ഉള്ളിലായിരുന്നു. കാട്ടുചോലകൾക്കുള്ളിലും വൻവൃക്ഷച്ചോടുകൾക്കിടയിലും അന്തിയുറങ്ങിയ രാവുകൾ. കുമാരൻ എപ്പോഴും വലിയ ചീനിമരച്ചോട് ഉറക്കത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുമായിരുന്നു. അവയുടെ വേരുകൾ തായ്ത്തടിയിൽ നിന്നുതന്നെ ചുറ്റിനും പടർന്ന് ഉയരത്തിൽ ഭിത്തിപോലെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ആ കാഴ്ച കൗതുകകരമായിരുന്നു. ഇത്തരം വേരുകൾ (Bettresses)ക്കിടയിൽ കാട്ടുകൂവയിലകൾ മെത്തപോലെ വിരിച്ച് ചെമ്പനും കുമാരനും ഉറക്കറ തയാറാക്കും. രണ്ട് വേരുകൾക്കിടയിൽ അഞ്ചും ആറും പേർക്കൊക്കെ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങാം. ഷോളയാറിന്റെ ഇരുണ്ട കാട്ടിടങ്ങളിൽ ഇത്തരം മഹാവൃക്ഷങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്.

Specimen

പുലർച്ചെ മിഴികൾ തുറന്നത് ഇലകൾകൊണ്ട് മൂടിയ വലിയൊരു കുടക്കീഴിലാണെന്ന ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോടെയാണ്. അത്തരം കിടപ്പിലാണ് ആ വലിയ വൃക്ഷത്തിന്റെ ഉയരം കണ്ണുകളിൽ നിറയെ കണ്ടത്. അതെ, ഓരോ വൃക്ഷവും വേരുകളിലൂടെ ആകാശത്തോളം ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നത് ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ നാം വേരുകൾക്കൊപ്പം ഭൂമിയോളം താഴണം...

ഭൂമിക്ക് വേരുകളിലൂടെ ആയിരിക്കാം ആകാശത്തെ തൊടാനാകുന്നത്. ആകാശത്തുനിന്ന് ഇറങ്ങിവന്ന് ഭൂമിയെ തൊടുന്നപോലെയാണ് ചില ആൽമരങ്ങളുടെ വേരുകൾ. അത്തരം വൃക്ഷങ്ങൾ വേരുകളാൽ ചുറ്റും അതിരുകൾ തീർക്കുന്നു. പതുക്കെപ്പതുക്കെ അതിരുകൾ വലുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അതിനിടയിൽ മറ്റു ജന്തുജാലങ്ങൾക്ക് വളർന്നുവരാനും ജീവിച്ചുപോകാനുമുള്ള മറ്റൊരു ലോകം രൂപംകൊള്ളാനുണ്ടാകും. മണ്ണിനെ പിടിച്ചുനിർത്തുന്ന വേരുകളെ നാം വേണ്ടത്ര ഗൗരവത്തിലെടുക്കാറില്ല. വലിയ പാറക്കൂട്ടങ്ങളെ താഴേക്ക് വിട്ടുകളയാൻ മടിച്ച് പിടിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുന്ന വേരുകളെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കാറില്ല.

വേരുകളാൽ പ്രണയിച്ചുപോയ ഒരു പാറയിപ്പോഴും ക്യാമറാ ഫ്രെയിമിൽ നിറയുന്നു. വേരുകൾ അതിനെ വല്ലാതെ ആലിംഗനം ചെയ്തു നിർത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ പ്രണയതീവ്രതയിൽ നിന്ന് അതിന് തെല്ലും വിട്ടുപോകാൻ ആഗ്രഹമില്ലാതിരുന്നിട്ടും പോയതുപോലെ തോന്നും, പുഴയ്ക്കടിത്തട്ടിലെ ചുകന്ന നിറമാർന്ന വേരുകൾ കണ്ടാൽ. കാട്ടുവൃക്ഷവേരുകളെ തഴുകി ഒഴുകുന്ന അരുവികളിൽ മുങ്ങി ഉയരുമ്പോൾ കാടിന്റെ മുഴുവൻ ഊർജവും മനസ്സിലേക്കും ശരീരത്തിലേക്കും പ്രവഹിക്കുന്ന അനുഭവം. വയറുനിറയെ ആ ഔഷധക്കൂട്ട് കോരിക്കുടിക്കുമ്പോൾ വിശപ്പും തളർച്ചയുമൊക്കെ എത്രയോ അകലെ. കാട്ടരുവികൾക്കരികിലിരുന്ന് പ്ലാസ്റ്റിക് കുപ്പികളിൽ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ജീവനില്ലാത്ത 'മിനറൽ വാട്ടർ' കുടിക്കുന്നവർക്ക് തൊട്ടരികിലൂടെ ഒഴുകുന്ന ഔഷധക്കൂട്ട് നിഷിദ്ധമാണ്! രോഗങ്ങളെ മാത്രം ഭയന്നു ജീവിക്കുന്നവർക്ക്, കാട്ടുചോലയിലെ ജലം, മണ്ണ്, വായു, സൂര്യപ്രകാശം, കാറ്റ്, മഴ ഒക്കെ അന്യമാണ്.

പെരിയാർ കടുവസങ്കേതത്തിലെ വാച്ചർ കണ്ണനോടൊപ്പമാണ് പാൽകാച്ചിമല കയറിയത്. അധികമാരും കയറിച്ചെല്ലാത്തിടമായിരുന്നു അത്. മുകളിലെ ആ കൊച്ചു നിത്യഹരിതവനം, അതിനകത്തെ ചെറിയൊരു നീർച്ചാൽ, കാട്ടുപോത്തിന്റെ അസ്ഥികൾ, അവിടെനിന്നു നോക്കിയാൽ കാണുന്ന പെരിയാർ തടാകത്തിന്റെ മനോഹരമായ ദൃശ്യം. പക്ഷേ, തിരിച്ചുള്ള ഇറക്കം

Specimen

മറക്കാനൊക്കില്ല. ആരുമാരും ഇറങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത ചരിവിലൂടെയായിരുന്നു അത്. ഇഞ്ചപ്പടർപ്പുകളിലൂടെ കണ്ണനെ പിന്തുടർന്നത് ഏതൊക്കെയോ വൃക്ഷങ്ങളുടെ വേരുകളിൽച്ചവിട്ടിയും തൂങ്ങിക്കിടന്നുമൊക്കെയായിരുന്നു. വേനൽ കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ട ദിനങ്ങൾ. മലഞ്ചരിവിലൂടെയുള്ള വഴികളൊക്കെ ഉണങ്ങി മുള്ളുകൾ പോലെ ഇരുന്നിരുന്നു. കാലുകളിലും കൈകളിലും മുള്ളുകൾ കുരുങ്ങിനിൽക്കുമ്പോഴാണ് ഒരു കരടിയമ്മയും കുഞ്ഞും ഞങ്ങളെ കടന്നുപോയത്. മുതുകിലെ ബാഗിൽ ക്യാമറ അപ്പോൾ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ആ കൊടും ഇറക്കത്തിന് രണ്ടു കരങ്ങൾ പോരായിരുന്നു. വേരുകളിൽ തൂങ്ങി അടുത്ത വേരുകളിൽ പിടിച്ച് ഞങ്ങൾ താഴേക്കു പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വേരുകളിലൂടെ ഒരു മടക്കം!

വേരുകളിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഔഷധമൂല്യം അറിയുന്ന മൂപ്പനായിരുന്നു അടിച്ചിൽതൊട്ടി മുതുവക്കുടിയിലെ കാണിക്കാരൻ അരുണാചലം; വേരുകളിലൂടെ ജീവിതം തിരിച്ചുപിടിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ. എന്തിനും ഏതിനും ആ ആദിവാസിയുടെ കൈവശം വേരുകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ചില വേരുകൾ ഉണക്കി എടുത്ത് അയാൾ മുതുവാക്കെട്ടിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. മുതുവാൻ മാർക്കിടയിൽ ആ ഔഷധമഹിമ അരുണാചലത്തിന് മാത്രം സ്വന്തമായിരുന്നു. നഖം ഇളകിമാറിയ കാൽവിരൽ നോക്കി കുറച്ചുനേരമിരുന്നതും പിന്നീട് കാടിനകത്തളത്തിലേക്കു കയറിപ്പോയി ഏതോ ഒരു വേരുമായി തിരിച്ചുവന്നതും ഓർക്കുന്നു. വാക്കത്തിയുടെ മടമ്പുകൊണ്ട് വേരു ചതച്ച് കാലിൽ വച്ച്

കെട്ടിത്തരുകയായിരുന്നു.

ഇരുപത്തഞ്ചു വർഷം മുമ്പാണ് അരുണാചലവും മുത്തയ്യയുമൊക്കെ ആദ്യമായി കാടിറങ്ങി നാട്ടിലേക്കു വന്നത്. അന്ന് അറബിക്കടലിനു മുന്നിൽ അദ്ഭുതത്തോടെയാണ് അവർ നിന്നത്. കണ്ടൽക്കാടുകളിലെ വേരുകൾക്കിടയിൽ തനിക്ക് പരിചിതമായ വേരുകൾ ഉണ്ടോ എന്ന് അരുണാചലത്തിന്റെ കണ്ണുകൾ തേടുന്നതു കണ്ടു. ഇന്ന് അടിച്ചിൽതൊട്ടിയിൽ അരുണാചലം ഇല്ല. വേരുകളുടെ രഹസ്യം അറിയുന്നവരുമില്ല. ഒരു ചെറിയ പനിക്കുവേണ്ടി അവർ പട്ടണത്തിലെ ഡോക്ടർമാരെ തേടിപ്പോകുന്നു....

പാറയെ പിളർക്കാൻ തക്ക വീര്യമുള്ള വേരുകൾ ചിന്നാറിലെ മുൾക്കാടുകളിൽ കാണും. ഔഷധസത്ത് അടങ്ങിയ കിഴങ്ങുകൾ തേടി അവിടെ തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നുള്ള വൈദ്യന്മാർ വന്നിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. മുൾക്കാടുകൾക്ക് അതിന്റേതായ ഔഷധസസ്യങ്ങൾ ഏറെയുണ്ട്. ചിന്നാർ കാടുകളും മുതുമലക്കാടുകളും ഒരേപോലെയാണ്. കാട്ടിലെപ്പോഴും ചുറ്റിക്കറങ്ങുന്ന 'ഉടുമ്പ്മാരി'ക്ക് വേരുകളുടെ മഹിമ തിരിച്ചറിയാം. അയാളോടൊപ്പമുള്ള അലച്ചിലുകളിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും ഏതൊക്കെയോ വേരുകൾ ചവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാരിയുടെ വയസ്സിനെക്കുറിച്ച് ആർക്കും വലിയ തിട്ടമില്ല. കണ്ടാലും പ്രായം തീരെ തോന്നില്ല. എപ്പോൾ വയസ്സുചോദിച്ചാലും, "ശാറെ, എനക്ക് അമ്പത് വയസ്സാച്ച്." പതിനഞ്ചു വർഷം മുമ്പ് ഞാൻ മാരിയെ കാണുമ്പോഴും അമ്പതു വയസ്സ്. ഇന്നും അമ്പതു വയസ്സ്!

പെരുമ്പാവൂരിലെ ഇരിങ്ങോൾ കാവിലേക്ക് ഒഴിവുദിനങ്ങളിലുള്ള യാത്രകളിലാണ് കാവുകളെ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചത്. വലിയ അദ്ഭുതം തന്നെയായിരുന്നു ആ കാഴ്ച. നഗരമധ്യേ വിശുദ്ധമായി സൂക്ഷിച്ച ഒരു ഹരിത ഇടം! പൊയ്പ്പോയ കാലം ഈ നഗരപ്രദേശമൊക്കെ ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരുന്നു എന്നതിനുള്ള തെളിവ്!

എല്ലാ വേരുകളുടെയും അന്നംതേടിയുള്ള യാത്രകളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മണ്ണിലേക്ക് ഊർന്നുവീഴുന്ന ഒരിലപോലും വേരുകൾക്കായിട്ടാണല്ലോ മണ്ണടരുകളിലേക്ക് താണുപോകുന്നത് എന്നു തോന്നിക്കും. ഭൂമിയിലേക്ക് നാം വലിച്ചെറിയുന്ന പ്ലാസ്റ്റിക് കൂടുകൾ എന്തുമാത്രം തടസ്സങ്ങളാണ് വേരുകളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ചില വൃക്ഷങ്ങളുടെ മുകളിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തെവരെ അത്തരം പ്ലാസ്റ്റിക് വസ്തുക്കൾ തടയുന്നു. ഉൾക്കിടിലത്തോടെയേ മനുഷ്യന്റെ ഇത്തരം ചെയ്തികൾ കാണാനാകൂ.

Specimen

ഭൂമിയുടെ ആഴത്തിൽനിന്ന് വേരുകൾ പിഴുതെറിയുമ്പോൾ, ഭൂമിയെ ഭദ്രമായി കെട്ടിവച്ചിരിക്കുന്ന വേരുകളാണ് ഒന്നൊന്നായി അറുത്തുമാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. വേരുകളൊക്കെത്തന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതോ നഷ്ടപ്പെടുന്നതോ ആയ മനുഷ്യരെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുന്നു. ഏതൊന്നിന്റെയും നിലനിൽപ്പുതന്നെ ഭൂമിയിലേക്ക് ആഴത്തിൽ പിടിച്ചുനിർത്തുന്ന വേരുകളിലാണല്ലോ. അത്, വേരുകൾ വിച്ഛേദിക്കുന്ന നമ്മൾക്കറിയില്ലായിരിക്കാം. അറിഞ്ഞാലും തിരക്കേറിയ ഈ ജീവിതത്തിൽ വേരുകൾക്കെന്തു പ്രസക്തിയാണ്? വേരുകൾ നിർബന്ധപൂർവം പറിച്ച് പലായനം ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നവരെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകൾ ഇപ്പോൾ ഏറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണ്.

എൻ.എച്ച്. 47ലെ തൃശ്ശൂരിൽനിന്ന് ആലുവായിലേക്കുള്ള ഭാഗത്ത് ഒരുകാലത്ത് റോഡിന് ഇരുവശവും വലിയ മാവുകളും പ്ലാവുകളുമായിരുന്നു. വഴിയാത്രികർക്കും വാഹനങ്ങൾക്കും തണലേകിയും സ്വാദിഷ്ടമായ പഴങ്ങൾ നൽകിയും അവ അവിടെ നിന്നു. ഇന്നവിടെ ഒറ്റ വൃക്ഷവും കാണാൻ സാധിക്കില്ല. റോഡിനു

Specimen

മധ്യേ പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വർണച്ചെടികൾക്കു പകരം നാട്ടുവൃക്ഷങ്ങളായിരുന്നു വേണ്ടിയിരുന്നത്. എങ്കിൽ ഭീകരനായ ആ റോഡിന്റെ വശങ്ങളിലെ ചൂടിന് ഒരാശ്വാസം നൽകാനും ഭൂമിയിലെ ജലത്തിന്റെ ശോഷണത്തിന് കുറച്ചെങ്കിലും തടയിടാനും കഴിയുമായിരുന്നു.

നമ്മുടെ നാട്ടുവൃക്ഷങ്ങളുടെ വേരുകൾക്കൊക്കെ ഭൂമിയിലെ ഈർപ്പത്തെ നിലനിർത്താനും ജലം ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കാനുമുള്ള കഴിവുകളുണ്ട്. കിഴക്കുനിന്ന് പടിഞ്ഞാറോട്ട് ചരിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ഈ കൊച്ചുകേരളം ഇവിടെ ശേഷിക്കുന്ന പച്ചപ്പിലെ വേരുകളുടെ ബലത്തിലാണ് നിൽക്കുന്നതെന്ന് അവ പിഴുതെറിയുന്നവർക്ക് അറിയില്ലായിരിക്കാം. വസിക്കാൻ ഇടമില്ലാത്ത ഇടങ്ങളിൽ പുതിയ പുതിയ പാതകളും പദ്ധതികളുമായി വരുന്നവർക്ക് മണ്ണിനെക്കുറിച്ചും വേരുകളെക്കുറിച്ചും എന്തറിയാം?

വേരുകൾ നഷ്ടപ്പെടുന്ന മണ്ണിന് യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവുമില്ലാതെ തുടർച്ചയായ ഇടിച്ചിലുകളോടെ പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനേ ഒക്കൂ. ഓരോ വേരും പിഴുതെറിയുമ്പോൾ നാം നമ്മുടെ വേരുകളാണ് നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആഗോളതാപനവും പ്രകൃതിക്ഷോഭങ്ങളുമൊക്കെത്തന്നെ പച്ചയിലേക്കും അവയുടെ വേരുകളിലേക്കും തിരിച്ചുനടത്താനുള്ള അറിവാണ് എന്ന യാഥാർഥ്യം മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു കാട്ടിൽ വൃക്ഷമായി ജനിക്കണമെന്ന് സ്വപ്നംകണ്ടിരുന്നു; വെട്ടിയകറ്റിയാലും പുതുനാമ്പുകളോടെ പുനർജനിക്കുന്ന കാട്ടാൽവൃക്ഷം; മനുഷ്യർ വയ്ക്കുന്ന കാട്ടുതീയിൽനിന്നുപോലും പുനർജനിക്കുന്ന കാട്ടാൽവൃക്ഷം.

- വേരുകളെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണം മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതിബോധത്തിന്റെ വേരുകൾ തേടിയുള്ള യാത്രയായി മാറുന്നുണ്ടോ? പാഠഭാഗത്തെ ആസ്പദമാക്കി നിഗമനങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുക.

- “ഈ ഇലയടരുകളെല്ലാം തന്നെ അങ്ങ് താഴെയുള്ള വേരുകൾ തേടി ചെല്ലുകയാണ്; വേരുകളിലൂടെ വീണ്ടും വൃക്ഷത്തിലെത്തി പുനർജനിക്കാൻ.”

Specimen

- "ഓരോ വൃക്ഷവും വേരുകളിലൂടെ ആകാശത്തോളം ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നത് ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ നാം വേരുകൾക്കൊപ്പം താഴണം" - കാട് നൽകുന്ന ജീവിത പാഠങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്? ചർച്ചചെയ്യുക.

"കാടേ നിന്നകളങ്കഹൃദയത്തിലേക്കുള്ള
ഗൂഢമാം വഴിയെനിക്കു കാട്ടിത്തരൂ." (ഒ.എൻ.വി.)

കാടിന്റെ അകളങ്കഹൃദയം എന്ന സങ്കൽപ്പം 'വേരുകൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവരി'ലെ ആശയങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് വിശദീകരിക്കുക.

ഒരു കാടറിവുയാത്ര സംഘടിപ്പിക്കുക. നസീറിന്റെ ഫോട്ടോകളും യാത്രയിൽ കുട്ടികൾ എടുത്ത ഫോട്ടോകളും ചേർത്ത് സ്കൂളിൽ ഒരു ഫോട്ടോ പ്രദർശനം നടത്തുക.

Specimen

മത്സ്യം

ടി.പി. രാജീവൻ

മണൽത്തരിയോളം പോന്നൊരു
മത്സ്യം
കടൽത്തിരയോട്
ഒറ്റയ്ക്ക് പൊരുതി നിന്നു.

വേലിയേറ്റങ്ങളുടെ
വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ
അവൻ
എല്ലാ കൊടികൾക്കും മുകളിൽ
ഒഴുക്കുകൾ ഉൾവലിയുമ്പോൾ
എല്ലാ രഹസ്യങ്ങൾക്കും അടിയിൽ.

വലക്കണ്ണികൾക്ക്
അവനോളം ചെറുതാകാനായില്ല;
ചൂണ്ടക്കൊളുത്തുകൾക്ക്
അവനെപ്പോലെ വളയാനും.
വായ്ത്തലകൾക്ക്
അവന്റെ വേഗവും കിട്ടിയില്ല.

അവനെ
പരുന്തിൻ കണ്ണുകൾക്ക്
കോർത്തെടുക്കാനോ
ഉപ്പുവയലുകൾക്ക്
ഉണക്കിയെടുക്കാനോ
ധ്രുവങ്ങൾക്ക്
മരവിപ്പിക്കാനോ കഴിഞ്ഞില്ല
നക്ഷത്രങ്ങളും
അവതാരങ്ങളും
അവന്റെ
തലയ്ക്കോ വാലിനോ മുകളിലൂടെ
കടന്നുപോയി.

Specimen

അവൻ
ഒരു കഥയിലും പിടികൊടുത്തില്ല
ഒരു കണ്ണാടിയിലും കാഴ്ചയായില്ല
ഒരു ചന്തയിലും നാണം കെട്ടില്ല.

കടലിന്റെ
ഭ്രാന്തുപിടിച്ച രക്തത്തിലൂടെ
ചുട്ടുപഴുത്ത സൂചിപ്പൊട്ടുപോലെ
ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു;

പിന്നിൽ
തന്നേക്കാൾ വേഗത്തിൽ
കടൽ
ദഹിച്ചു ദഹിച്ചു വരുന്നത്
അറിയാതെ.

(രാഷ്ട്രതന്ത്രം)

- മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള എന്തൊക്കെ സൂചനകളാണ് 'മത്സ്യം' എന്ന കവിതയിലുള്ളത്?

- "കടലിന്റെ
ഭ്രാന്തു പിടിച്ച രക്തത്തിലൂടെ
ചുട്ടുപഴുത്ത സൂചിപ്പൊട്ടുപോലെ
ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു;
പിന്നിൽ
തന്നേക്കാൾ വേഗത്തിൽ
കടൽ
ദഹിച്ചു ദഹിച്ചു വരുന്നത്
അറിയാതെ."

നഷ്ടപ്പെടുന്ന ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആധിയാണോ പ്രതിരോധ സാധ്യതയുടെ ഊർജമാണോ ഈ വരികൾ നൽകുന്നത്? സമർഥിക്കുക.

- "എത്തേണ്ടതാമിടത്തെത്തിയാലും ശരി
മധ്യേ മരണം വിഴുങ്ങിയാലും ശരി
മുന്നോട്ടു തന്നെ നടക്കും വഴിയിലെ
മുള്ളുകളൊക്കെ ചവിട്ടിമെതിച്ചു ഞാൻ"

(വള്ളത്തോൾ)

Specimen

"മണൽത്തരിയോളം പോന്നൊരു
മത്സ്യം
കടൽത്തിരയോട്
ഒറ്റയ്ക്ക് പൊരുതിനിന്നു"

ഒരു ആശയം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ പുതുകവിതയുടെ ആഖ്യാനരീതി എങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നു? രണ്ടു കാവ്യഭാഗങ്ങളും താരതമ്യം ചെയ്തു വിശകലനം ചെയ്യുക.

- "പദങ്ങൾക്ക് സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിലുള്ള അർഥമല്ല കവിതയിലുള്ളത്."
  'മത്സ്യം' എന്ന പദം ഈ കവിതയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആശയ തലങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?
- സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ആശയം ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്, മത്സ്യം എന്നീ രചനകളിൽ ഏതെല്ലാം വിധത്തിലാണ് തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്? ഇരു രചനകളും താരതമ്യം ചെയ്ത് നിങ്ങളുടെ നിഗമനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുക.
- ചുവടെ നൽകിയിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങളിലെ വിഭക്തി സൂചനകൾ കണ്ടെത്തി വിശകലനം ചെയ്യുക.
  - രാമൻകുട്ടിക്ക് പേരിട്ടത് ഇവിടത്തെയാളാ.
  - എപ്പോഴോ കത്തിത്തീർന്ന ചന്ദനത്തിരിയുടെ ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു ആ മുറിക്ക്.
  - അവൻ വെള്ളം കുടിച്ചു.

Specimen

പഠനനേട്ടങ്ങൾ

- സർഗാത്മകരചനകളിലെ ആസ്വാദനപരമായ ഘടകങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ലിഖിതരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.
- രചനകളിലെ വൈകാരികാംശങ്ങൾ കണ്ടെത്തി പ്രഭാഷണം നടത്തുന്നു.
- കഥയരങ്ങ്, കവിതയരങ്ങ് എന്നിവ സംഘടിപ്പിച്ച് രചനകളിലെ നൂതനപ്രവണതകൾ കണ്ടെത്തി പ്രബന്ധങ്ങൾ രചിക്കുന്നു.
- വ്യത്യസ്തവ്യവഹാരരൂപങ്ങളിലെ ഭാഷാപ്രയോഗം തിരിച്ചറിഞ്ഞ് ഉചിതസന്ദർഭങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.
- വാക്യഘടന, വിന്യാസക്രമം, ചിഹ്നനം തുടങ്ങിയ ഭാഷാഘടകങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് വിവിധരചനകളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

എഴുത്തുകാർ

ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്

മലയാളകവിതയിൽ ഭാഷയിലും പ്രമേയ സ്വീകരണത്തിലും ബിംബ കല്പനകളിലും വേറിട്ടു നിൽക്കുന്ന കവി. 1957 ൽ എറണാകുളം ജില്ലയിലെ പറവൂരിൽ ജനനം. പതിനെട്ട് കവിതകൾ, അമാവാസി, ഗസൽ, മാനസാന്തരം, ഡ്രാക്കുള, ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിന്റെ കവിതകൾ, പ്രതിനായകൻ, ചിദംബരസ്മരണ എന്നിവ പ്രധാന കൃതികൾ.

കെ.ആർ. മീര

മലയാള ചെറുകഥയിലെ ശക്തമായ സ്ത്രീസാന്നിധ്യം. 1970 ഫെബ്രുവരി 19 ന് കൊല്ലം ജില്ലയിലെ ശാസ്താംകോട്ടയിൽ ജനനം. ഓർമ്മയുടെ ഞരമ്പ്, മോഹമഞ്ഞ, ആവേ മരിയ, ഗില്ലറ്റിൻ എന്നീ കഥാസമാഹാരങ്ങളും നേത്രോന്മീലനം, ആ മരത്തേയും മറന്നു മറന്നു ഞാൻ, യൂദാസിന്റെ സുവിശേഷം, മീരാസാധു, ആരാച്ചാർ എന്നീ നോവലുകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 2009 ൽ ചെറുകഥയ്ക്കുള്ള കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം ലഭിച്ചു.

എൻ.എ. നസീർ

സാഹസിക വനസഞ്ചാരങ്ങളിലൂടെയും വന്യജീവി ഫോട്ടോഗ്രഫിയിലൂടെയും ശ്രദ്ധേയൻ. അറിയപ്പെടുന്ന പരിസ്ഥിതിപ്രവർത്തകനും എഴുത്തുകാരനുമായ ഇദ്ദേഹം 1962 ൽ എറണാകുളം ജില്ലയിലെ പള്ളിപ്പുറത്ത് ജനിച്ചു.

ടി.പി. രാജീവൻ

മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനിക കവികളിൽ ശ്രദ്ധേയൻ, നോവലിസ്റ്റ്. തച്ചംപൊയിൽ രാജീവൻ എന്ന പേരിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ കവിതകളും ലേഖനങ്ങളും എഴുതാറുണ്ട്. 1959 ൽ കോഴിക്കോട് ജില്ലയിലെ പാലേരിയിൽ ജനനം. വാതിൽ, രാഷ്ട്രതന്ത്രം, കോരിത്തരിച്ച നാൾ, വയൽക്കരെ ഇപ്പോഴില്ലാത്ത, പ്രണയശതകം, പാലേരി മാണിക്യം; ഒരു പാതിരാ കൊലപാതകത്തിന്റെ കഥ, കെ.ടി. എൻ. കോട്ടൂർ-എഴുത്തും ജീവിതവും, പുറപ്പെട്ടു പോകുന്ന വാക്ക്, അതേ ആകാശം അതേ ഭൂമി എന്നിവ പ്രധാന കൃതികൾ.

Specimen